

Prethodna pitanja

1. Proizlazi li iz članaka 70. do 73. Direktive 2001/83 ⁽¹⁾ obveza da lijek koji se u jednoj državi članici može izdati bez liječničkog recepta također treba smatrati lijekom koji se u drugoj državi članici može izdati bez liječničkog recepta, čak i ako predmetni lijek u toj drugoj državi članici nije dobio odobrenje za stavljanje u promet i nije klasificiran?
2. Može li se zaštitom zdravlja i života ljudi na koju se odnosi članak 36. UFEU-a opravdati količinsko ograničenje kojim se mogućnost naručivanja i izdavanja pacijentu lijeka – koji u jednoj državi članici nije dobio odobrenje za stavljanje u promet, ali u drugoj [državi članici EGP-a] ima to odobrenje – uvjetuje postojanjem liječničkog recepta i izjave farmaceutskeg tijela, čak i ako je lijek u drugoj državi članici registriran kao lijek koji se izdaje bez liječničkog recepta?

⁽¹⁾ Direktiva 2001/83/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o lijekovima za humanu primjenu (SL 2001., L 311, str. 67.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 56., str. 27.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. svibnja 2020. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) –
Laudamotion GmbH protiv Verein für Konsumenteninformation**

(Predmet C-189/20)

(2020/C 279/35)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelj revizije i tuženik: Laudamotion GmbH

Druga stranka u revizijskom postupku i tužitelj: Verein für Konsumenteninformation

Prethodna pitanja

1. Treba li odredbe Uredbe (EU) br. 1215/2012 ⁽¹⁾, osobito članka 25., članka 17. stavka 3., članka 19., ako je potrebno uzimajući u obzir i one članka 67., tumačiti na način da im se protivi nadzor nepoštenosti međunarodnih sporazuma o sudskoj nadležnosti u skladu s Direktivom 93/13/EEZ ⁽²⁾ odnosno odgovarajućim nacionalnim odredbama kojima se ta direktiva prenosi?
2. Treba li zadnji dio prve rečenice stavka 1. članka 25. Uredbe (EU) br. 1215/2012 („osim ako je sporazum ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti prema pravu te države članice”) tumačiti na način da se time pokreće nadzor materijalne valjanosti prema nacionalnom pravu države članice kojoj je prorogirana nadležnost, pa i onaj širi nego usklađeno pravno područje?
3. U slučaju niječnog odgovora na prvo i drugo pitanje:

Određuju li se nacionalne odredbe o prenošenju koje treba primijeniti na nadzor nepoštenosti u skladu s Direktivom 93/13/EEZ prema pravu države članice kojoj je prorogirana nadležnost ili prema *lex causae* države članice koja je pozvana odlučivati u predmetu?

⁽¹⁾ Uredba Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.)

⁽²⁾ Direktiva Vijeća od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)